

gaar, vil jeg ikke tilbageholde den Mening, som jeg i nogen Maade antydede ved Finanslovens første Behandling, at jeg mener, at denne Sag er bleven dyrere saavel i sin første Anlæggelse som i sin fortsatte Gennemførelse, end den burde være bleven, paa Grund af, at Partiforholdene i mange Retninger medførte, at der hverken blev foretaget saadanne omhyggelige Undersøgelser og Overvejelser og en saadan rolig Forhandling af det hele, som der burde være foretaget. Man stod, da man saa kom til den endelige Afgørelse, saadan, at enten maatte man nu give sit Bidrag til, at det hele kunde falde, eller tage det, som det kom til at foreligge, da man ellers udsatte sig for, at Forsvaret, som efter vor Mening var et af de alvorligste Spørgsmaal, en Rigsdagsmand kunde staa overfor, blev umuliggjort. Man maatte tage det eller gaa med dertil, uanset om man havde den Mening, hvad jeg unægtelig havde, at det kunde være anderledes og gaa i en noget anden Retning. Naar man er Lægmand eller civil Mand — og jeg giver mig ikke ud for at være andet —, kan man ikke paatage sig Ansvaret for, at en saadan Sags Gennemførelse umuliggøres, naar man ikke er stillet mere sikkert med Hensyn til, at den kan tages op igen til en anden og bedre Gennemførelse, end man rimeligvis vilde have været, hvis Spørgsmaalet ikke var blevet løst ved den Lejlighed, der da forelaa. Jeg ønsker at have sagt dette, og jeg har saa med det samme sagt, hvor jeg mener, at Skylden i saa Henseende ligger. Jeg stiller mig, hvad den Sag angaar, fortsat paa det Standpunkt, den højtærede Forsvarsminister har stillet sig paa, at Loven er vedtagen, og vi bør være loyale mod den Afgørelse, der er truffen, naar man skal gennemføre den.

Jeg vil da til Slutning sammenfatte min Opfattelse deri, at Stillingen er alvorlig, og at vi derfor alle bør sætte Ryg imod Ryg, hvor vi kunne komme til at rette paa vore økonomiske Forhold. Jeg ser nok, at det kan blive vanskeligt, fordi de to forholdsvis store Grupper her i Salen, som ere betegnede ved Socialdemokraterne og det radikale Venstre, jo skyde alt Ansvar fra sig i saa Henseende og udelukkende ville bruge den Forlegenhed, Landet er kommet i, til Agitation for derigennem at vinde Fremgang for deres Partis Styrke. Om det er muligt, at det kan lykkes, ved jeg ikke, men der er ingen Tvivl om, at hvis det skulde lykkes, er den

Dag ikke fjern, da de komme i Ufred med hinanden igen.

Deuntzer: Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler (Dinesen) bemærkede, at jeg som Formand i Sparekommissionen skulde have udtalt, at der ikke kunde ventes nogen synderlig Besparelse . . . (Dinesen: Ikke synderlig? . . . ikke stor!) . . . naa, ikke stor Besparelse igennem Arbejdet i den Kommission, som jeg har den Ære at være Formand for. Jeg kan ikke tænke mig, at jeg har sagt noget saadant; men hvis jeg skulde have sagt noget saadant, maa det have været i et uheldigt Øjeblik, og jeg maa have udtrykt mig uklart; thi jeg er mig bevidst, at det altid har været min Mening, at man ikke skulde udtale noget om, hvorvidt der kunde ventes „ikke synderlige“ eller „ikke store“ eller „kun smaa“ Besparelser gennem de Forslag, som eventuelt kom til at foreligge fra Kommissionen.

For øvrigt vil jeg bemærke, at det ingenlunde er saa, at Sparekommissionen kun har til Opgave at gennemgaa Finansloven. Kommissionen er ikke begrænset dertil, men har derimod i Almindelighed den Opgave saa vidt muligt at paapege de Besparelser, som kunne foretages i vor Statshusholdning. Man er i saa Henseende ikke indskrænket til Finansloven og dens direkte Udgifter. Men for øvrigt, selv om Kommissionen var det, maatte man deraf ikke slutte, som jeg synes, den ærede Taler (Dinesen) gjorde, at der kun kan være Tale om at indsætte enkelte Berøvelser af Tilskud til den ene eller den anden Person. Det vil man jo straks se ved at kaste et Blik paa Finansloven, at der er mange, uhyre store Bevillinger, som kunne berøres, uden at der bliver Tale om at indskrænke sig til at falde over enkelte Personer. Det var blot dette, jeg ønskede at sige, for at afværge Misforstaaelse.

Dinesen: Spørgsmaalet store eller ikke-store er selvfølgelig relativt. Jeg har opfattet det ærede Medlem saaledes — og jeg tror med fuld Ret, men jeg kan ikke huske det i Øjeblikket, og jeg kan ikke slaa det op i Øjeblikket —, som jeg udtrykte mig. Skulde jeg have taget fejl i denne Henseende, med Hensyn til at røre ved bestaaende Love, som ligge udenfor Finansloven, saaledes at Kommissionen kunde give Anvisning i den Henseende, vilde det glæde mig; thi det er min Mening, at Besparelser af virkelig Betydning kunne vi kun